

urmă. Ce lucruri noi ați învățat despre Cristos? În ce domenii ale vieții voastre dați dovadă de mai multă maturitate în purtare? Dar în atitudini?

Concluzie

A. Aplicație

Care sînt domeniile în care ai nevoie de creștere? Aceasta este întrebarea care urmează în mod natural după un studiu asupra maturității creștine.

Care sînt domeniile de creștere pe care elevii tăi le abordează cu teamă? Ce pot ei să facă cu privire la aceasta? Cere-le să se întoarcă înapoi și să mediteze asupra autoevaluării de la începutul lecției.

Cere-le elevilor să noteze pe niște cartonașe un anumit domeniu care prezintă probleme. Îndeamnă-i să facă ceea ce este necesar ca să crească în acel domeniu.

Cere-le să ia cartonașul cu ei și, peste o săptămînă sau două, să recitească ce au notat pe el și să vadă ce progres au făcut în „alergarea” lor spre maturitate.

B. Rugăciune

Doamne, ajută-ne să nu-Ți cerem să ne dai sarcini potrivite puterilor noastre, ci să ne dai puteri potrivite sarcinilor pe care Tu ni le dai. Îți mulțumim pentru promisiunea Ta că vei da pacea lui Dumnezeu celor care aleargă cu o atitudine hotărîtă și consacrare. În Numele Domnului Isus ne rugăm. Amin.

C. De ținut minte

Cristos este atît mijlocul prin care ajungem la maturitate creștină cît și scopul ei.

LECȚIA 3

Cum este format Trupul lui Cristos

Textul lecției: Efeseni 1:3-10; 2:8-16

Contextul biblic al lecției: Efeseni 1-2

Efeseni 1:3-10

3. Binecuvîntat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări duhovnicești, în locurile cerești, în Cristos.

4. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui,

5. ne-a rînduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Cristos, după buna plăcere a voii Sale,

6. spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui.

7. În El avem răscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său,

8. pe care l-a răspîndit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere;

9. căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuisese în Sine Însuși,

10. ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea vremilor, spre a-Și uni iarăși într-unul în Cristos, toate lucrurile: cele din ceruri și cele de pe pămînt.

Efeseni 2:8-16

8. Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu.

9. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.

10. Căci noi sîntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Cristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.

11. De aceea voi, care altădată erați neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur și care sînt tăiați împrejur în trup de mîna omului:

12. aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Cristos, fără drept de cetățenie în Israel, străini de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.

13. Dar acum, în Cristos Isus, voi, care odinioară erați depărtați, ați fost apropiați prin sângele lui Cristos.

14. Căci în El este pacea noastră, care din doi a făcut unul, și a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea,

15. și în trupul Lui a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor, în orînduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El Însuși un singur om nou, făcînd astfel pace;

16. și a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.

VERSETUL DE AUR: „Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu“ (Efeseni 2:8).

Citirea zilnică a Bibliei

- L. Ales cu un scop, Efeseni 1:1-6.
- M. Bogățiile noastre în Cristos, Efeseni 1:7-14.
- M. Speranța chemării noastre, Efeseni 1:15-23.
- J. Viața fără Dumnezeu, Efeseni 2:1-5.
- V. Mîntuit prin har, Efeseni 2:6-10.
- S. Cristos, Cel care a făcut pace, Efeseni 2:11-16.
- D. Părtășia Bisericii, Efeseni 2:17-22.

SCOPUL LECȚIEI: Elevii să trăiască experiența împăcării mărețe a lui Dumnezeu prin credința în Isus Cristos și să înțeleagă modul în care sînt împăcați cu Dumnezeu în Isus Cristos.

PLANUL LECȚIEI

Introducere

A. Să înțelegem Biblia

B. Suveranitatea lui Dumnezeu în contrast cu voința liberă a omului

I. Scopul lui Dumnezeu (Efeseni 1:3-10)

II. Pacea lui Dumnezeu (Efeseni 2:8-16)

III. Înstrăinarea

IV. Împăcarea

Concluzie

A. Aplicație

B. Rugăciune

C. De ținut minte

Introducere

A. Să înțelegem Biblia

Originea planului lui Dumnezeu de a ne aduce la Sine poate fi localizată înainte de crearea lumii. Nici o ființă omenească nu a fost prezentă cînd Dumnezeu a așezat temeliele pămîntului (Iov 38:4). Lucrările lui Dumnezeu sînt prea complexe pentru ca noi să putem înțelege pe deplin acest mister. Putem spune împreună cu psalmistul: „O știință atît de minunată este mai presus de puterile mele: este prea înaltă ca s-o pot prinde“ (Psalmul 139:6).

Dumnezeu poate acționa pe „căi misterioase“, dar El acționează avînd un plan și un scop. Planul Lui a necesitat o jertfă și un Mîntuitor, și scopul Lui a fost să-i împace cu Sine pe cei care, altfel, ar fi rămas înstrăinați. Planul de împăcare a fost conceput încă înainte ca înstrăinarea să aibă loc — de fapt chiar mai înainte ca noi să fi apărut pe scenă.

Aleși de Dumnezeu — ce privilegiu binecuvîntat și ce înaltă onoare! Dar de ce i-a ales Dumnezeu pe ei? Dumnezeu a asigurat pe poporul Său ales din vechime (pe israeliți) că alegerea lor nu a fost rezultatul importanței lor sau al valorii lor excepționale; nu, Dumnezeu i-a ales pe israeliți pentru simplul motiv că i-a iubit. Și aceeași temă o găsim peste tot în Noul Testament: „Atît de mult a iubit Dumnezeu... încît a dat“ (Ioan 3:16). Noi nu sîntem aleși în El (Efeseni 1:4) fiindcă sîntem atît de demni de a fi iubiți; sîntem aleși fiindcă sîntem atît de iubiți.

Dumnezeu a avut în planul Său în vedere formarea unei comunități a celor care vor accepta privilegiul de a fi împăcați. Această comunitate a credinței se numește Biserică — Trupul lui Cristos. Acceptînd, prin credință, împăcarea pe care Cristos ne-a pus-o la dispoziție, noi intrăm în această comunitate și devenim membri ai Trupului al cărui Cap este Cristos.

Dicționarul Webster definește verbul „a împăca“ în trei feluri care au aplicabilitate în lecția de astăzi. „A împăca“ poate să însemne „a se face din nou prieteni, sau a readuce la o atitudine de prietenie“, „a rezolva o problemă litigioasă“ și „a aduce la armonie“.

Împăcarea poate avea loc numai acolo unde există înstrăinare. Se mai presupune și faptul că inițial a existat o relație de prietenie între cele două persoane sau grupuri care acum sînt rivale. A existat odată între ele ceva care merită să fie readus la starea dinainte.

Acest lucru poate să-ți aducă ție, ca învățator, multă mîngîiere. Și acele persoane din clasa ta care, poate, nu sînt credincioase, au fost totuși create după chipul lui Dumnezeu, ca să aibă o relație cu El. Și Dumnezeu dorește să vindece această relație care a ajuns la înstrăinare. El a făcut ceea ce era necesar pentru ca împăcarea să fie posibilă.

S-ar putea să ai în clasa ta pe cineva care are o relație ce nu poate fi reparată din cauza mândriei și a încăpăținării. S-ar putea ca persoana aceea să-și amintească de un lucru de valoare pierdut și să aibă dorința de a-l recâștiga — dar numai în condițiile impuse de ea. Această lecție poate sluji ca un catalizator care s-o determine pe acea persoană să caute împăcarea.

B. Suveranitatea lui Dumnezeu în contrast cu voința liberă a omului

Această lecție ridică niște probleme teologice delicate care au fost dezbătute de cercetătorii Scripturii secole de-a rândul. Deoarece nu există nici o „poziție creștină“ definită asupra acestor probleme, ar fi bine să te consulți cu pastorul tău, ca să cunoști care sînt punctele de vedere ale propriei tale biserici.

Pentru informarea ta personală, fă cercetări suplimentare. Consultă o carte de teologie și caută să vezi ce spune despre suveranitatea divină, despre predestinare, despre alegere, despre preștiința lui Dumnezeu și despre propria ta voință. Consultă, de asemenea, un dicționar biblic sau o enciclopedie biblică. Dacă ai în clasa ta elevi energici, cere-le să te ajute în munca de cercetare. Cu suficient timp înainte (luni sau marți) dă-le să facă o prezentare asupra temelor enumerate în paragraful anterior.

Începe lecția cerîndu-le elevilor din clasa ta să sugereze cuvinte care să descrie ceea ce simt ei cînd aud cuvîntul „înstrăinare“. Pretinde ca răspunsurile să nu conțină decît un cuvînt. Apoi fă același lucru cu privire la cuvîntul „împăcare“. După ce ai făcut aceste lucruri, comentează puțin despre necesitatea ca noi să fim împăcați și nu înstrăinați.

Cere ca doi sau trei voluntari să împărtășească pe scurt cazuri de înstrăinare din propria lor viață. Aceste exemple ar trebui să reflecte atît caracterul predominant al înstrăinării cît și nevoia de împăcare.

I. Scopul lui Dumnezeu (Efeseni 1:3-10)

Acest pasaj este o doxologie. O doxologie este o cîntare de laudă lui Dumnezeu. Cîntarea noastră *Lăudat fie Dumnezeu*, pe care o cîntăm la începutul sau la sfîrșitul unui serviciu divin sau după adunarea colectei, este o doxologie. Efeseni 1:3-10 este tot o doxologie.

În această doxologie I se mulțumește lui Dumnezeu pentru multele binecuvîntări spirituale în Cristos. Cuvîntul grecesc „binecuvîntat“ este folosit în Noul Testament numai pentru Dumnezeu, deoarece singur Dumnezeu merită închinarea noastră. Acest cuvînt este folosit în mod similar în 1 Petru 1:3.

„Binecuvîntările duhovnicești, în locurile cerești, în Cristos“ (Efeseni 1:3) au fost elementul principal de laudă pe care l-a avut în vedere Pavel. Binecuvîntările pămîntești sînt minunate, dar cele spirituale sînt în mod excepțional demne de laudă! Dacă deseori Dumnezeu îi răsplătește pe ai

Lui și pe plan material (vezi Deuteronom 28:1-13), bogățiile de cea mai mare valoare sînt cele spirituale (Filipeni 4:19).

Ideea că Dumnezeu vrea ca toți credincioșii să prospere din punct de vedere material și că, dacă nu prosperă, înseamnă că au o credință slabă, reflectă o înțelegere greșită a acestei doctrine. Cele mai veritabile bogății ale noastre sînt în Cristos, care ne-a adus înapoi la părtășia cu Dumnezeu (Efeseni 2:6). Noi facem parte din Împărăția lui Dumnezeu, chiar dacă sîntem încă aici pe pămînt.

BINECUVÎNTĂRI MATERIALE. Cartea *Inflation, Poortalk, and the Gospel* (Inflația, lamentarea și Evanghelia) reproduce un dialog din desenele animate „Hi și Lois“ de Mort Walker și Dik Browne. Hi îi spune lui Lois: „Se pare că cu cît cîștig mai mulți bani cu atît mai mult intrăm în datorii“. Lois răspunde: „Poate că ar fi bine să refuzi următoarea mărire de salariu“. Ei privesc încremeniți unul la altul și apoi Hi răspunde: „Voi încerca să uit că ai spus vreodată așa ceva“.

Binecuvîntările materiale sînt importante, și noi punem mare preț pe ele. Dar ele nu ne pot satisface cele mai profunde nevoi. Numai binecuvîntările lui Cristos ne pot satisface pe deplin.

Cum are loc acest mister profund? Pavel începe să ne explice acest lucru în Efeseni 1:4. Acest verset ne învață că Dumnezeu „ne-a ales înainte de întemeierea lumii“, așa încît să putem să devenim asemenea caracterului lui Cristos.

Calea prin care devenim copii ai lui Dumnezeu este Cristos. Isus a spus: „Eu sînt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl, decît prin Mine“ (Ioan 14:6). Noi sîntem adoptați în familia lui Dumnezeu, „după buna plăcere a voii Sale“ (Efeseni 1:5). Dumnezeu ne adoptă prin niște mijloace care nu ne sînt pe deplin descoperite. Adoptarea este făcută „spre lauda slavei harului Său“ (v. 6), ca să-I aducă glorie lui Dumnezeu. Așa cum declară Catehismul Westminster: „Scopul suprem al omului este să-L glorifice pe Dumnezeu și să se bucure de El pentru totdeauna“. Dacă am ajuns să-L cunoaștem pe Cristos, trebuie să-L glorificăm pe Dumnezeu în viețile noastre și să-L lăudăm pentru că ne-a acceptat „în Preaiubitul“ (adică am fost făcuți parte a Bisericii Lui).

Metoda prin care sîntem mîntuiți este clară: prin sîngele lui Cristos și prin harul Său, nu datorită meritelor noastre (Efeseni 2:9). În Vechiul Testament, Dumnezeu a pretins pentru păcat o jertfă cu vărsare de sînge. Jertfa lui Cristos este o jertfă mai bună. Ea este perfectă și nu trebuie să fie repetată (vezi Evrei 9). Este modalitatea prin care noi sîntem împăcați cu Dumnezeu. Răscumpărarea se face prin sîngele lui Cristos și din cauza bogăției harului lui Dumnezeu (Efeseni 1:7).

Dumnezeu ne-a inundat inimile cu „orice fel de înțelepciune și de pricepere“ (v. 8). Noi încă nu cunoaștem toate lucrurile, dar Dumnezeu ne-a descoperit aspecte ale tainei voii Sale „după planul pe care-l alcătuieste în Sine Însuși“ (v. 9). Scopul lui Dumnezeu ne este descoperit în versetul 10: să unească în Cristos toate lucrurile din cer și de pe pământ. Cunoașterea acestui lucru este înțelepciune (1 Corinteni 2:6, 7). Nebunul nu cunoaște scopul lui Dumnezeu (Psalmii 14:1).

Întrebarea 1

Ce considerați că este o binecuvântare?

(Răspuns) Deși bunăstarea materială este, cu siguranță, de la Dumnezeu (vezi Genesa 24:1), binecuvântările de cea mai mare valoare sînt de natură spirituală, și acestea sînt binecuvântările pe care trebuie să le căutăm. „Căutați mai întîi Împărăția lui Dumnezeu,“ a spus Cristos (Matei 6:33). Celor care sînt conștienți de nevoia lor de Dumnezeu, celor care îi ajută pe cei în nevoie (Psalmii 41:1) și celor care în viețile lor Îl urmează pe Domnul (Psalmii 1:1) le sînt date binecuvîntări (Matei 5:3). Natura binecuvîntărilor primite este în primul rînd de domeniul unei relații drepte cu Dumnezeu.

Întrebarea 2

De ce suveranitatea lui Dumnezeu și voința omului în domeniul mîntuirii sînt greu de împăcat?

(Răspuns) Dacă punem accentul numai și numai pe suveranitatea lui Dumnezeu, riscăm să-i vedem pe oameni ca pe niște marionete sau ca pe niște roboți. Dacă punem accentul numai și numai pe voința omului, vom diminua în mod grav măreția lui Dumnezeu și capacitatea Lui de a controla toate lucrurile. Există un punct de vedere mult mai echilibrat, care acceptă suveranitatea lui Dumnezeu dar, în același timp, recunoaște că El îl face pe om răspunzător de felul în care își alege calea vieții sale.

Întrebarea 3

În lumina celor scrise în Efeseni 1:3-10, de ce este înălțător să facem parte din Biserică?

(Răspuns) În primul rînd, este un lucru foarte înălțător să știm că sîntem printre aleșii lui Dumnezeu. Aceasta este cea mai mare binecuvîntare pe care o putem avea! Este un dar mai bun decît o mașină nouă, decît un aparat de radio stereo, decît o casă sau decît un concediu de vis. În al doilea rînd, ca parte a Bisericii Lui, noi sîntem destinatarii feluritelor „binecuvîntări duhovnicești, în locurile cerești“ (Efeseni 1:3). Avantajele de lungă durată ale faptului că sîntem creștini sînt mult mai fascinante decît avantajele de scurtă durată. În Cristos, noi avem viață veșnică, împreună cu Dumnezeu.

II. Pacea lui Dumnezeu (Efeseni 2:8-16)

Pavel începe această secțiune spunîndu-le efesenilor că ei au fost mîntuiți prin har, prin credință. Nimeni nu poate face nimic ca să-și cîștige mîntuirea. Acest lucru ne împiedică să ne lăudăm cu spiritualitatea noastră. Fariseii s-au făcut vinovați de acest lucru, crezînd că faptele lor vor cîștiga bunăvoința lui Dumnezeu.

Astăzi, mulți oameni sînt la fel. Ei spun: „Ei bine, sigur, am făcut anumite lucruri rele, dar am făcut mai multe lucruri bune decît rele; așadar, Dumnezeu trebuie să fie satisfăcut de mine“. Aceasta este o gîndire defectuoasă.

Mîntuirea este un dar de la Dumnezeu. Noi trebuie să recunoaștem că tot meritul pentru mîntuirea noastră Îi aparține lui Dumnezeu. Noi nu am fi nici măcar interesați în a-L sluji pe Dumnezeu dacă am fi lăsați în voia pornirilor noastre (Romani 3:10).

Înseamnă acest lucru că pe noi nu trebuie să ne preocupe faptele bune sau trăirea sfințită? Unii cred că odată ce Îl acceptă pe Cristos, nu mai contează felul în care trăiesc. La urma urmei, ei sînt mîntuiți prin credință, nu prin fapte bune. Pavel a luat o atitudine severă împotriva acestui fel de gîndire (Efeseni 2:10). În calitate de credincioși, noi sîntem lucrarea mîinilor lui Dumnezeu, iar Dumnezeu ne-a creat în Cristos Isus ca să umblăm în fapte bune. Acest lucru aduce slavă lui Dumnezeu. El constituie de asemenea o metodă de închinare (Romani 12:1).

Pavel le-a reamintit credincioșilor efeseni că ei nu au beneficiat întotdeauna de harul lui Dumnezeu. Odată ei erau străini, fără drept de cetățenie și dușmani ai lui Dumnezeu. În starea lor anterioară, ei erau fără Cristos și nu aveau nici o speranță și nici o modalitate de a intra în legătură cu Dumnezeu. Ei erau împotmoliți într-o existență fără Dumnezeu. Această lipsă de speranță poate fi ceva foarte asemănător cu ceea ce filozofii numesc „disperare existențială“, starea de singurătate a unei persoane care este fără speranță.

Acestea au fost veștile rele ale trecutului. Vestea cea bună este că acum, în Cristos Isus, cei care au fost dușmani și înstrăinați au fost aduși într-o relație bună cu Dumnezeu. Inimile lor fuseseră departe de Dumnezeu. Dar puterea lui Cristos le-a întors inimile împietrite și i-a împăcat cu Dumnezeu.

W.G.T. Shedd a spus: „Conform legendei, cine se uita la capul Meduzei era pietrificat. Dar crucea este o privescătoare care îl transformă din piatră în carne pe cel care o privește“. Cristos ne redă pacea cu Dumnezeu pe care am pierdut-o și relația care a fost distrusă atunci cînd Adam nu L-a ascultat pe Dumnezeu. Cristos „a surpat zidul de la mijloc care-i despărțea“ (Efeseni 2:14), făcînd posibilă împăcarea. Cristos nu aduce pace; El este pacea dintre Dumnezeu și noi. Pacea este posibilă din cauza jertfei lui Cristos.

Întrebarea 4

Care este scopul faptelor bune?

(Răspuns) Ca prin ele să-L glorificăm pe Dumnezeu și să ne închinăm Lui (Romani 12:1), să reflectăm în viețile noastre lucrarea lui Dumnezeu și să fim o mărturie pentru alții. Ar trebui să dorim să-L slujim pe Dumnezeu cu viețile noastre, din cauza lucrurilor pe care El le-a făcut pentru noi prin Cristos. Faptele nu au ca rezultat mântuirea. Dimpotrivă, ele sînt rezultatul mîntuirii și răspunsul nostru la faptul mîntuirii.

Întrebarea 5

Ce înseamnă pentru voi împăcarea?

(Răspuns) Îndeamnă-i pe elevi să dea răspunsuri care reflectă experiențele lor personale. Aceste răspunsuri vor face tranziția la următoarea secțiune a lecției. Ai grijă să nu manifesti un spirit critic față de răspunsurile vizitatorilor sau ale noilor convertiți. Încurajează-i pe elevi să vorbească despre lucrarea de împăcare a lui Cristos, rezumînd astfel ceea ce au învățat pînă acum din această lecție.

III. Înstrăinarea

Cu mai mulți ani în urmă, a fost prezentat la televizor un film intitulat *The Boy in the Plastic Bubble* (Băiatul din balonul de plastic). Personajul principal era un băiețuș care suferea de o imunodeficiență totală la boli. Pentru ca să poată supraviețui, el a trebuit să fie ținut într-o lume care să fie numai a lui, izolat de toți microbii. Starea lui l-a „înstrăinat“ de cei din jurul lui, și l-a privat de intimitate fizică.

Mulți oameni astăzi se simt ca acest băiat. Ei încearcă sentimente de plictiseală, de singurătate, de izolare și sînt nemulțumiți de viață, în general. Unii, ca să găsească o soluție pentru singurătatea și înstrăinarea lor, s-au dedicat împlinirii personale. Ni se spune să căutăm să fim întotdeauna în frunte. Dar Isus a spus că atunci cînd încerci să-ți scapi viața, o pierzi. Cînd încerci să te slujești pe tine însuși, nu faci altceva decît să te înstrăinezi atît de oameni cît și de Dumnezeu. Aceasta nu este soluția pentru dilema omului. Dacă încerci să câștigi, pierzi. Oamenii care continuă să caute sensul vieții prin mijloace proprii sîfîrșesc în disperare.

MOARTEA ÎN CETATE. „În generația noastră există moarte în cetate. Ce fel de moarte? Dispar oamenii? Nu, dimpotrivă, există prea mulți oameni. Vorbim, mai degrabă, de moartea omului. Personalitatea lui moare. Există artiști americani, cum ar fi Edward Hopper, care au pictat această îngrozitoare și teribilă singurătate. Sau poate ne aducem aminte de tabloul *Pe plajă*, de Nevil Shute, care zugrăvește lumea după ce bombele au căzut și oamenii au murit. Scena este de o forță deosebită: luminile sînt încă aprinse; generatoarele încă funcționează, dar nu mai există nimeni.

Singurătatea pe care Shute o redă este îngrozitoare. Dar ceea ce spune el este și mai profund decît faptul că trăim într-o eră a unei posibile distrugerii nucleare. El spune: „Nu înțelegeți voi? Acesta este punctul unde se găsește astăzi omul, indiferent dacă bombele cad sau nu, deoarece nu există nici un scop final al existenței lui“. Există moarte în cetatea omului. Și dacă noi sîntem cu adevărat vii față de problemele zilelor noastre, ar trebui să înțelegem tot atît de bine ca și poezii, scriitorii, pictorii nereligioși și alții, că aceasta este dilema reală: „există moarte în cetate — moarte în cetatea omului“. (Francis Schaeffer, *Death in the City — Moartea în cetate*, p. 30.)

O femeie tînără și-a părăsit soțul în căutarea „împlinirii“, dar nu a reușit s-o găsească în compania unui lanț de amanți. Cînd l-a părăsit pe un amant pentru altul, primul amant s-a înfuriat. A intrat într-o noapte în casa ei și a împușcat-o.

Înstrăinarea nu poate fi rezolvată printr-o atitudine de autoindulgență. Avem aici exemplul unei femei care a fost singură, izolată, care simțea în viața ei nevoia de dragoste și de sens. Încercările ei de a găsi o soluție pentru sentimentele ei de înstrăinare și singurătate au dus la cea mai mare tragedie posibilă.

Exemple de înstrăinare se găsesc din abundență. Statele Unite sînt înstrăinate de Rusia, chiar dacă în cel de-al doilea război mondial cele două națiuni au fost aliate. Fiecare națiune din Orientul Mijlociu pare să fie înstrăinată de oricare altă națiune. Soții sînt înstrăinați de soțiile lor. Părinții sînt înstrăinați de copiii lor.

Mulți oameni continuă să fie înstrăinați de Dumnezeu. Dar există o veste bună: vestea glorioasă că prin Cristos este făcută posibilă o împăcare completă între noi și Dumnezeu.

Întrebarea 6

Care sînt cîteva situații în care v-ați simțit înstrăinați?

(Răspuns) Permite-le membrilor clasei să-și împărtășească propriile lor experiențe. Îndeamnă-i pe elevi să împărtășească modul în care s-au simțit înainte de a ajunge să-L cunoască pe Cristos. Dacă sînt prezenți în clasă și necredincioși, ar trebui să-i ajuți să vadă nevoia lor de a-L avea pe Cristos.

Întrebarea 7

De ce credeți că unii oameni aleg să fie înstrăinați de Dumnezeu?

(Răspuns) Unii oameni rămîn înstrăinați de Dumnezeu deoarece ei nu știu cum să se împace cu El. Dar mult mai mulți rămîn înstrăinați din pricina mîndriei. Ei cred că nu au nevoie de Dumnezeu. Ei cred că pot face față singuri tuturor problemelor și situațiilor. Legat de aceasta mai avem

și problema autorității. Un tînăr a spus că el crede că Evanghelia este adevărată, dar că nu vrea ca cineva să-i spună cum să-și trăiască viața.

IV. Împăcarea

Nimeni nu vrea să fie înstrăinat. Cînd are loc înstrăinarea, de obicei oamenii sînt extrem de nefericiți — indiferent dacă vorbim despre căsătorie, despre o prietenie sau despre o relație de serviciu. Astfel, cînd există diviziuni și luptă între două părți, există și un imbold extraordinar spre împăcare. Poate de aceea atît de multe persoane divorțate, cînd nu pot să se mai împace cu foștii lor parteneri de căsătorie, se recăsătoresc. Ele vor să dea din nou vieții lor tot sensul și satisfacția pe care o pot da.

Întocmai după cum un partener înstrăinat caută satisfacerea în altă parte, tot așa și înstrăinatul din punct de vedere spiritual caută sens în altă parte. Unii dintre aceia care resping creștinismul ajung să fie implicați în practicile unor grupări eretice, în vrăjitorie, în astrologie. Acest lucru reflectă o dorință de a scăpa de înstrăinare și de a găsi împăcarea.

Cu mai mulți ani în urmă, un absolvent de facultate a datorat o sumă mare de bani pe care i-a împrumutat pentru a-și plăti studiile. De fapt, ratele de rambursare au reprezentat o parte așa de mare din micul lui salariu de casier la bancă, încît îi era aproape imposibil să le plătească. El nu vedea aproape nici o speranță pentru viitorul lui, nici o modalitate de a-și plăti enorma datorie care-i stătea în față.

Într-o zi, a primit un telefon de la un doctor care l-a anunțat că tatăl lui a murit din cauza unui atac de cord. Tînărul a fost întristat de această veste a morții, dar după cîteva săptămîni a aflat că tatăl lui i-a lăsat suficienți bani ca să-și plătească datoria!

Tînărul acesta era acum liber să-și continue viața ca mai înainte, dar cu ce preț?

Tot așa după cum tînărul absolvent, prin moartea tatălui său, și-a plătit datoria la banca de la care a luat împrumutul, moartea lui Cristos a plătit datoria noastră pe care o aveam față de Dumnezeu. Jertfa lui Cristos a îndeplinit un rol similar cu cel al banilor moșteniți, fiind nemeritată și în stare să achite integral o datorie care altfel ar fi fost imposibil de plătit. Noi putem fi împăcați cu Dumnezeu prin Cristos dacă Îi cerem iertare pentru faptul că am fost răzvrătiți împotriva Lui și dacă acceptăm plata pe care Cristos o depune pentru păcatul nostru.

VINDECAREA UNOR PRIETENII RĂNITE. Ron și Pete erau prieteni de mai mulți ani. Frecventau aceeași biserică, jucau săptămînal tenis și se întâlneau aproximativ o dată pe lună cu familiile pentru pîrtășie și destindere. Relația lor a fost strînsă, pînă într-o seară cînd s-a iscat o luptă între doi dintre copiii lor. Pete l-a criticat violent pe fiul lui Ron. Acest fapt a

dus la o discuție asupra disciplinei, în care Pete a făcut mai multe observații negative asupra modului în care Ron își creștea copiii. Au schimbat între ei cuvinte aspre, dar curînd au pus capăt discuției. La sfîrșitul întîlnirii din acea seară, Pete a spus: „Ron, îmi pare rău de atitudinea critică pe care am avut-o în această seară“.

„Nu-i nimic, Pete. Fă-o uitată.“

Dar Ron nu a uitat-o. Îl muncea. El credea că Pete greșea total în modul cum își educa copiii. Și copilul lui Pete a fost vinovat pentru încăierarea aceea. De fapt, el a văzut la copiii lui Pete cîteva lucruri care erau inadmisibile.

Ron și Pete au continuat să joace tenis și să petreacă timp împreună, dar relațiile dintre ei au început să se răcească. Curînd, Pete și Ron au început să-și găsească scuze pentru a nu se mai întîlni. Ambii au simțit că situația dintre ei nu este bună.

Într-o duminică, după biserică, învățătorul de la clasa de școală duminicală pentru copii a cerut să-i vorbească lui Ron. El i-a împărtășit acestuia cîteva probleme pe care le avea în clasă cu fiul lui Ron. I-a cerut lui Ron să-l ajute în această problemă. Ron a fost uluit. Problemele erau aceleași cu cele pe care i le-a spus Pete.

Ron s-a muncit în sine timp de mai multe zile. În cele din urmă l-a sunat pe Pete.

„Pete, sînt eu, Ron. Putem să stăm împreună la o cafea? Trebuie să vorbesc cu tine.“

Mai tîrziu s-au întîlnit și Ron a spus: „Pete, te rog să mă ierți. Am fost supărat pe tine pentru lucrurile pe care le-ai spus despre fiul meu și despre felul în care eu și soția mea îi dăm educație. Dar ai avut dreptate, și eu am refuzat să văd lucrurile acelea și să le recunosc. Apreciez riscul pe care îți l-ai asumat încercînd să mă ajuti“.

„Am constatat că lucrurile nu erau bune între noi,“ a spus Pete. „Am abordat în mod greșit subiectul. Mă gîndisem cum să-l abordez, dar mi-am pierdut cumpătul și am vorbit cum nu trebuia. Vrei să mă ierți?“

S-au rugat împreună și au căzut de acord să-și refacă relația de prietenie. (Jerry și Mary White, *Friends & Friendship* — Prieteni și prietenie, p. 103-105.)

Întrebarea 8

Care sînt cîteva dintre beneficiile faptului că sîntem împăcați cu Dumnezeu?

(Răspuns) Permite-le elevilor să răspundă cu voce tare la această întrebare. Cîteva răspunsuri posibile sînt: pacea cu Dumnezeu, viața veșnică, sensul și scopul vieții, cunoașterea identității noastre, pîrtășia cu alți credincioși, ajutor în probleme. Adoptă o atitudine pozitivă și încurajează-i pe cît mai mulți să participe.

Concluzie**A. Aplicație**

Elevii tăi tocmai au terminat de discutat ce a făcut Cristos pentru ei și care sînt beneficiile rezultate în urma acceptării lui Cristos. Dă fiecăruia care dorește prilejul de a-L accepta acum pe Isus Cristos.

Cere-le membrilor clasei tale să se roage cîteva minute în tăcere. Înainte de a începe această rugăciune, cere cuiva să citească Ioan 3:16-17. Îndeamnă pe fiecare necredincios prezent să-I ceară lui Dumnezeu să-l ierte și să-l împace cu Sine.

Cere acum cuiva să citească 1 Ioan 5:11, 12. Aceste versete se referă la siguranță. Cei care cred că sînt credincioși, dar care totuși se luptă cu nesiguranța în problema mîntuirii, vor găsi aici ajutor. Înainte de a te ruga, citește Ioan 16:24. Asigură-i pe membrii clasei că Dumnezeu vrea să răspundă rugăciunilor lor în această dimineață.

După o perioadă de rugăciune făcută în tăcere, cîntați o strofă din *Mărețul har* sau dintr-o altă cîntare care să fie potrivită pentru lecția de astăzi.

În timp ce membrii clasei se pregătesc de plecare, fii atent la nevoile lor spirituale. Oferă-te să discuți în particular cu aceia care doresc lămuriri suplimentare cu privire la problemele discutate în lecția de astăzi.

B. Rugăciune

Dumnezeule Tată, îți mulțumim pentru împăcarea noastră cu Tine, făcută posibilă prin Isus Cristos. Îți mulțumim că prin moartea Lui de pe cruce ai pus mîntuirea la îndemîna tuturor. Îți mulțumim că ai plătit un astfel de preț încît noi putem să avem pace cu Tine. În Numele lui Isus, Domnul nostru. Amin.

C. De ținut minte

Din veșnicii, Dumnezeu a hotărît ca, prin credința în Cristos Isus, să împace lumea cu Sine.

LECȚIA 4**Cum crește Trupul lui Cristos**

Textul lecției: Efeseni 4:1-7; 11-16

Contextul biblic al lecției: Efeseni 4:1-16

Efeseni 4:1-7; 11-16

1. Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o,

2. cu toată smerenia și blîndețea, cu îndelungă răbdare;

îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste,

3. și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii.

4. Este un singur Trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre.

5. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez.

6. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai presus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.

7. Dar fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Cristos.

11. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții proroci; pe alții evangheliști; pe alții păstori și învățători,

12. pentru desăvîrșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea Trupului lui Cristos,

13. pînă vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Cristos;

14. ca să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vînt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire;

15. ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos.

16. Din El tot Trupul, bine încheșat și strîns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste.

VERSETUL DE AUR: „Ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Cristos“ (Efeseni 4:15).